Пророк Йона 4

Досада Йони; відповідь Божа

1 І не вподобалось те Йоні вельми; запалав він гнівом,

2 і почав молитися до Господа, і мовив: «О Господи! Хіба ж не це я говорив, бувши ще у моїй країні? Тому ж я й утік був напочатку до Таршішу; знав бо, що ти - Бог милостивий і милосердний, довготерпеливий і многомилостивий, й уболіваєш над злом.

3 Тож візьми, благаю, Господи, тепер у мене мою душу, бо ліпше мені вмерти, аніж жити.»

4 А Господь сказав: "Чи ж слушно ти розсердився?"

5 Вийшов Йона з міста й сів зо східнього боку міста. Зробив він собі там халупку, й сів під нею у холодку, визираючи, що станеться з містом.

6 А Господь Бог виростив тикву й вона знялась над Йоною, щоб була тінь над його головою та щоб позбавити його досади. Йона вельми зрадів тикві.

7 Але другого дня, як почала зоря зоріти, звелів Бог черв'якові, й він підточив тикву й вона всохла.

8 А як зійшло сонце, послав Бог посушний східній вітер, і сонце вдарило у голову Йоні так, що він зомлів, тож і побажав сам собі смерти, кажучи: "Ліпше мені вмерти, аніж жити."

9 Бог промовив до Йони: "Чи слушно ти розсердивсь із-за тикви?" Він відповів: "Я розсердивсь через тикву так слушно, хоч би й умерти."

10 Тоді Господь сказав: «Тобі жаль тикви, дарма що ти не порався коло неї й не зростив її, - що за одну ніч виросла і за одну ніч пропала.

11 А мені б то не жаль було Ніневії, великого міста, в якому живе більше ста двадцяти тисяч душ, що не вміють розрізнити правиці від лівиці, - й худоби безліч?»